

KULTURA 1937, č. 22, s. 10

POVÍDKY LANGSTONA HUGHESA

O JESSE SEMPLONVI

ILUSTROVAL
FRANTISEK TICHÝ

PRELOŽILI JARMILA ENMEROVÁ A JOSEF SKVORECKÝ. PŘEBÁSNILA JIŘINA HAUKOVÁ

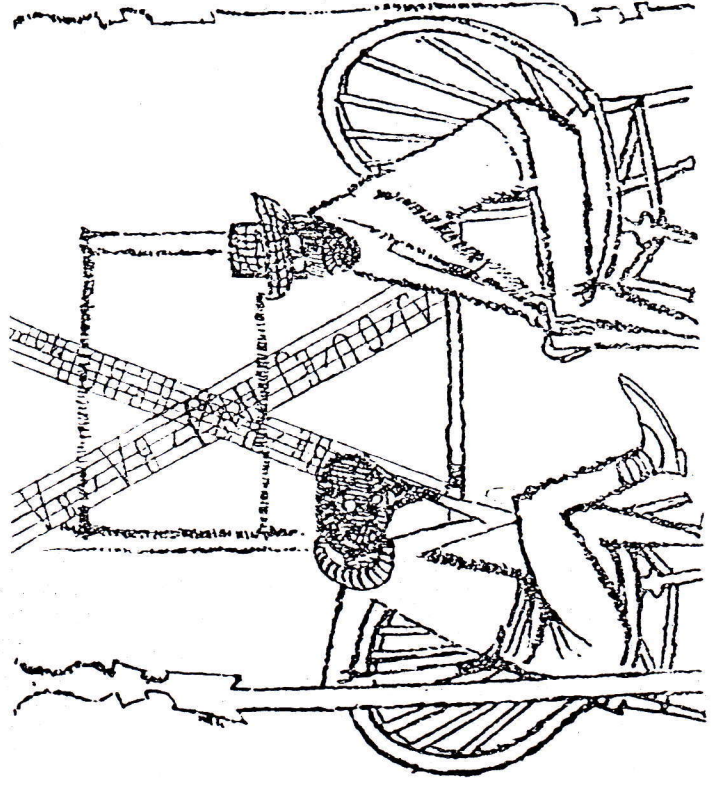
Před několika lety začal velký černošský básník Langston Hughes napsat povídky v časopisu The Chicago Defender. Jeho povídky byly psány v dialektu, který se nazývá "black-english", a psal je v podobě, která se nazývá "folklore".
Prostředek — černošské dělníky z Harlemu. V nich tento černý bratr dobrého vojáka Švejka komentoval radně lidovým způsobem nejryšlejší události, radosti i strasti, jak je s nepopulárními záležitostmi. Jeho povídky byly psány v podobě, která se nazývá "folklore".
redakce dostávala tisíce dopisů od členů. adrese na Langstonu Hughesovi, ale přesto Jesse Semplov, v nich členství vyslovovali rádi, aby Jesse promluvil o tom či onom případu, té či oné události. A Simple mluvil. Jeho nepatetický projev se stal novým a originálním výrazem protestu, vzpíráním v typické lóviné blues, přesazené do lidové angličtiny. A pro si černí členové tak oblibili Jesseho Simpleho. Pralose mluví jazykem černého pracujícího člověka, o němž staré blues zpívá:

*Když mě vidíte, jak se něju,
to se směju, abych nemusel brečet.*

Věda řekne, že jsem si to vymyslel

"Copak jsi neslyšel, jak to bylo s Jimboym?"
"Kde ses to toulal, člověče?"
"Kde ses postavilo hlavu, že se v Arkansasu narodil?"

"Nedělej si legraci," řekl jsem.
"Žádnou legraci si nedělání," prohlásil Simple. "Co povídám, je pravda pravdoucí. To dělátko ví, že barevný mužskej, oženěný s bílou ženskou je v Dixii" protizákonná věc. Loni na podzim chtěla být Jimbojova žena u své matky — a vůbec u svého bílého příbuzenstva — protože se jí mělo narodit první dítě. A tak odjela do Arkansasu. Jimboj a ní nemohl, pověděl mělo místo. Věděl, že když zaměstnání pustí, něco jiného hned tak nesežene. A proto, když se blížila její hodinka, posadil Dorotku její barevné manžel na vlak a ona, jela domů — domů, to je u maminky v Dixii. Já, co se mě teče, já bych si nemohl vzít ženskou, která by si pomyslela, že doma je u mámy. Když žena pojme muže za manžela, má ho pravázat na všech cestách jeho — jak to stojí v Bibli — a ne aby běhala za maminkou, když se jí ohlání potomek. Moje žena by zůstala u mě."

PISEŇ PRO ČERNOU DÍVKU

*Tam na jih, tam v Dixii
(srdce mi pulá bolestí)
pověsili mi milého
na strom na pěstém rozcestí.*

Tam na jih, tam v Dixii

"A jaký smysl?"
"Ty asi podle všeho nevíš, odkud slovo bop pochází," řekl Simple, udiven mou zlostností.
"To nevím," řekl jsem. "Odkud?"
"Co tím myslíš, od policajtů?"
"Od toho, jak policajti mlátěj černochoy po hlavách," řekl Simple. "Po každý, když poli-
stácký dřevo řekne: BOP! BOP!... BE-BOP!
... MOP!... BOP! Černocho zavře: Aj-oi-oi!
a policajt vede dál svou: MOP! MOP!... BE-
BOP!... MOP! Odtud přišel be-bop, z těch
policajtních černošských hlav rovnou do těch
trumpet a saxofonů a kláves, co ho na ně hra-
jou. A tomu říkáš nesmysl!"

"Jestli to je tak, tak ne," řekl jsem.
"A tím to je, že tolik bělečů bop neumí,"
řekl Simple. "Běloch nikdy nedostane naban-
ceno jenom proto, že je běloch. Ale já — mé
může každou chvíli chytit policajt a praštit mě
přes hlavu — jenom proto, že jsem barevný.
V některých částech tyhle naší americký
země, jakmile mě policajt zamerčí, hned vyjede:
"Co tu pobíháš, rošťáku?" Já řeknu: "Jdu
z práce, pane vrchní strážník." A on: "Kde
pracuješ?" A potom mu musím vyklopit celý
rodokmen, poněvadž jsem černocho a pracuju
v bělošské čtvrti. A když se mi moje odpovídá
nelibí — BOP! MOP!... BE-BOP!... MOP!
A i když mě zrovna nepraštil, stejně mě už
urazil. Černocho má černý myšlenky. Bop po-
chází z těch černošských myšlenek. A proto je
pravý bop tak šílený, zuřivý, posedlejší — a
nedokáže ho zahřát, když ty černý myšlenky
nemáš sám. Lidi, který nemají žádný souzení,
nemějou hrát be-bop, ani na nemějou rozu-
mět. Myslí si, že be-bop je nesmysl — jako ty.
Plyš!... že be-bop je prostě bláznivý bláznivý.
Nevědí, že bop je taky SILENE BLÁZNIVÝJ,
SMUTNEN BLÁZNIVÝJ DIVOCE, ZURIVÉ
BLÁZNIVÝJ — zahranej pedrekem někomu
na palici! To je bop. Ty černý chlapi, co
s tím začali, ty vědí, co to je bop."
"Tvůj výklad mě rozesmrtňuje," řekl
Simple.

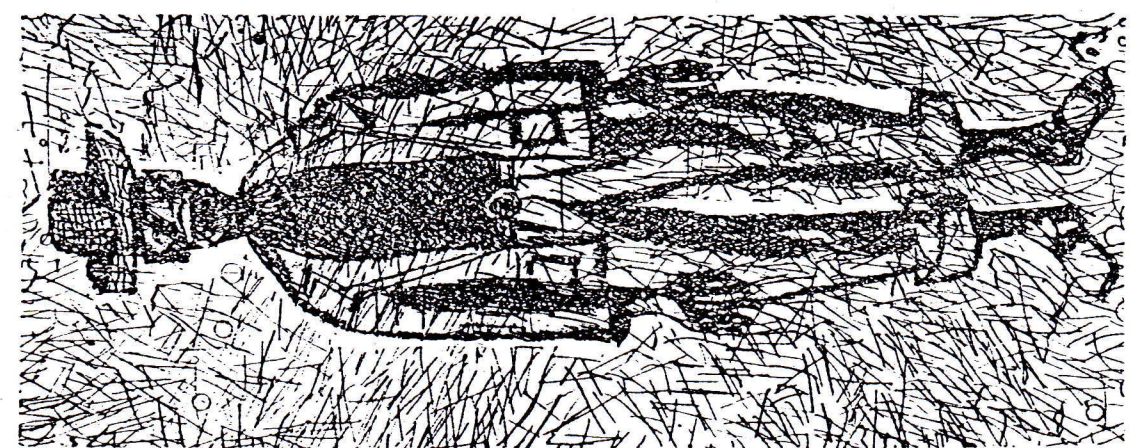
Dnes
Václa
Fasta
Ned dn
pokosu
hlasy ne
katastro
jsme po
cháčka.

MY
Ačkoli
mladším
bylo jí j
jako sna
jem o te
mi živý,
menat o
je ve spo
nít v his
jako pít
ní kento
mové en
elektrín
ní. Při tr
zebrat d
dřobněji
pulární i
perspekt
dalším v
vat. Stač
a srovn
řích rozl
použit a
užítí jati
znalostí

si potomek. Moje žena by zůstala u mě." Ty bys byl pane pěkná pomoc při porodu," řekl jsem.

"U nás máme zdravotní středisko a tam jsou diplomované ošetřovatelky, žádné porodní báby," řekl Simple. "Ale mám dojem, že Jim-boy nemá na manželku moc vliv. Je to blondýnka, a já si proto myslím, že Jimboy je pod pantoflem. Tak ona teda dala sbohem svobod- nými Severu a odjela porodit dítě na Jih — protože její rodina je pry' liberální, jak

• Slovem Dixie označují černoši jižní státy USA. Kde se rasová diskriminace projevuje v mnohem di- vocejších formách než na severu.

Tam na Jihu, tam v Dixii
(na větví Krista Ježíše)
můj bílý Kriste Ježíši,
proč ještě já mám modlit se.

Tam na Jihu, tam v Dixii
(srdce mi puklo bolestí)
na náhe větví zkvácené
je láska černý, nahý stb.

BOP Nahore v domě, kde bydlil Sim- ple, poslušně děsila naplno gramofon. Obstarožní deska s Dizzy Gilles- piem* se tam točila jako šibená a sobotní klid drusavě porývy bopu, když jsem šel okolo.

"Posad se tady vedle mě na verandu a po- slechni si trochu muziky," řekl Simple.

"Prosiš chát se, že tvoje domácí nemá ráda, když jí nějakými pesněčkami na verandě," řekl jsem.

"Na to nedej," řekl Simple. "Aj — ou — ej!"

"Pusť se do zpěvu." Hey — Ea — Ba — Re — Bop! Be-bop! Mop!"

"Tehle nesmyslné ječení mi připomíná Caba Calowaye,** tobo, co si tenkrát vymyslel sraf,*** řekl jsem. "Tak někdy okolo třicáté- ho roku. Tehdy taky hulákával Hej-da-dy-da-du-da! Hej-du-de-ly-da-do!"

"To teda vyluč ne," řekl Simple. "To seš na strašném omylem."

"Mně zní re-bop úplně stejně jako scat," řekl jsem.

"Kdepak," řekl Simple. "Přitejčku, seš ve- díle, Pak to taky není re-bop. Je to be-bop."

"Jaký je v tom rozdíl," řekl jsem. "Re nebo be."

"Obrovský rozdíl," prohlásil Simple. "Re-bop je padáček, jako většina toho, co hrajou bílí muzikanti. Be-bop, to je to pravý, jak ho hra- jou černoši."

"Do všeho musíš zatahovat rasu," řekl jsem. "I do hudby."

"Ona taky ve všem je," řekl Simple.

"V každém případě be-bop je passé, přešel, je z módy."

"Možná, že je z módy, ale ozvěna po něm zů- stává," řekl Simple. "Be-bop je černošská mu- zika, na to můžeš vzít jen jód. Proto jí taky běloši neumějí pořádně napodobit. Jejich zpěváci zkoušejí vymyslet nový slovo místo be-bop, je- nomže bílí pásci nevědí, co vlastně zpívají, do česka to nevědí."

"Mně to všechno zní jako hromada úplně ne- smysluplných slabik."

"Zadný nesmyslný slabky" zvolal Simple. "Bop dává moc dobrý smysl!"

* Trumpetista-akordáčel hardbopu sluhu zvaného be-bop (vyslov be-bop)

** Sbohem jazzové klasice!

*** Zláštní zsmola, nazýváno zpěvu, při němž se místo slov volá, j. např. vobovobobné slabky.

OPUŠTĚNÉ NÁROŽÍ

*Přišel jsem na nároží,
stál jsem tam smutný a sám.
Čekal jsem na tebe, milá,
půjdeš-li, zavolám.*

*To opuštěné nároží!
Tolik jsem lidí kolem jde.
A vždy jenom ti, na nichž
mi nesejde.*

kultura 1957

řídeků pro otázky kultury a umění. Hlav- ní redaktor: Josef Kudrlec, literatická upra- va Antonín Koděda. — Adresa redakce: Praha 1, Václavské náměstí číslo 1, telefon 66344, 63673. Vychází každý čtvrtek. Vydává Orbis, nakl. n. p., Praha 12, Sta- linova 46. Tiskové Ordé, n. p., závod 01, Praha 12, Slezská ul. — Cena 1 Kčs. Celo- roční předplatná 32 Kčs, čtrnáctiletí 13 Kčs. Rozšiřuje poštovní novinová služba.

* A - 0349

V Praze dne 30. května 1957

Případ s latinou

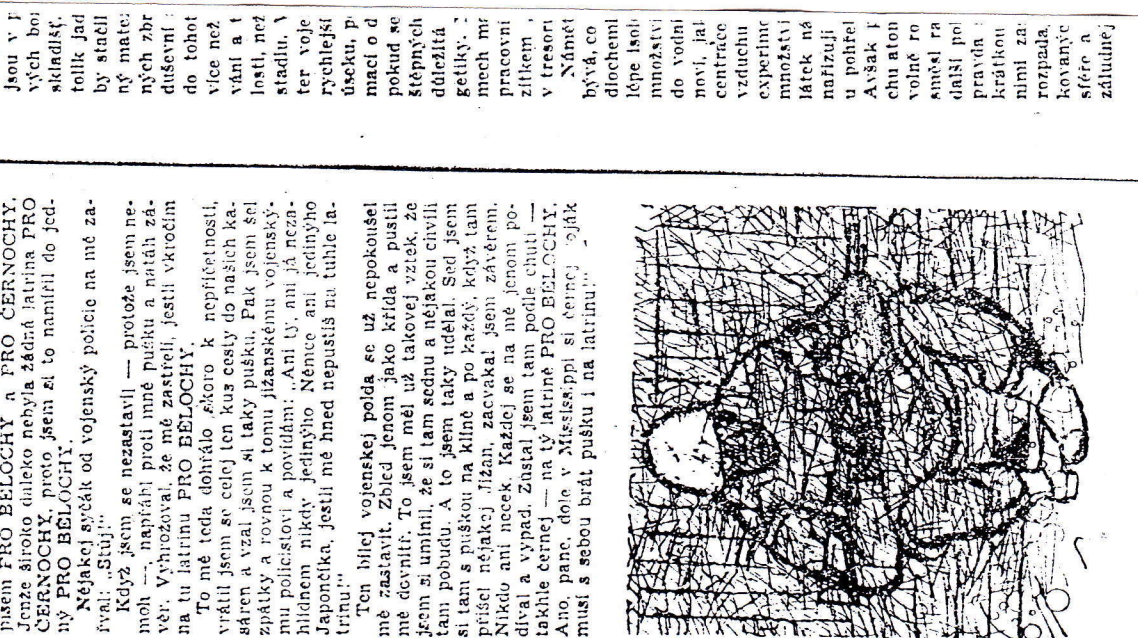
"Ve vojenským táboře jsme se měli tak mi- zerně, že vám musím říct, co se mi tam stalo. Naše černošský oddíl bytvovali až úplně vza- du, sest mi od brány, dolo, pti řece u nákla- diště. Jednou jsem dostal rozkaz udělat rayony v bělošský částí táboru. Já měl vždycky špatný zázívání, a tak sřiva jsem tam dorazil, musel jsem na latrnu. V Mississippi mají všechno od- dělený, i latrny, i na těch jsou cadulky s ná- písem PRO BELOCHY a PRO ČERNOCHY. Jenže široko daleko nebyla žádná latrina PRO ČERNOCHY, proto jsem si to namířil do jed- ný PRO BELOCHY.

"Nějaký svčák od vojenský policie na mě za- řval: "Stůj!"

Když jsem se nezastavil — protože jsem ne- moh —, napřáhl proti mně pušku a natáh zá- věr. Vyhrozoval, že mě zastřelí, jestli vkročím na tu latrnu PRO BELOCHY.

"To mě teda dohrálo. Škoro k nepříčetnosti, vrátil jsem se celý ten kus cesty do našich ka- sáren a vzal jsem si taký pušku. Pak jsem šel zpátky a rovnou k tomu řízašskému vojenský- mu policistovi a povídám: "Ani ty, ani já neza- hlídem nikdy jedinýho Němce ani jedinýho Japoníka, jestli mě hned nepustíš na tuble la- trinu!"

Ten bílej vojenskej polida se už nepokoušel mě zastavit. Zbledl jenom jako křída a puslil mě děvnit. To jsem měl už takovej vztek, že jsem si umínil, že si tam sednu a nějakou civili- tam pobudu. A to jsem taky udělal. Sed jsem si tam s puškou na klíně a po každý, když tam přišel nějaký řízan, začavakal jsem závěrem. Nikdo ani necek. Každý se na mě jenom po- díval a vypad. Zostal jsem tam podle chuti — takhle černý — na tý latrině PRO BELOCHY. Ano, pane, dole v Mississippi si černý voják musí s sebou brát pušku i na latrnu!"

LANGSTON HUUGHES

V domě, ve kterém bydlí Simpl, nechal někdo běžet gramofon na piné obrátky. Trochu už ohraňá deska s Dizzy Gillespiem se otáčela jako pomínutá a sobotní klid trahly synkopy bopopu, právě když jsem šel kolem.

„Sední si ke mně na chvíli na verandu a poslechni si tu muziku,“ řekl Simpl.

„Hele, tvoje bytina asi moc ráda nevidí, když jí němečnicki posedávají po verandě, dokonce ještě s hosty,“ řekl jsem.

„Vykašili se na to,“ řekl Simpl. „Aj-ou-aj!“ začal si pro sebe zpřovovat. „Hej-ba-be-re-bop! Be-bop! Mop!“

„Tohle nesmyslné vytí mi připomíná Caba Callowaye,“ řekl jsem. „Toho, co si tenkrát vymyslel scat. To muslo být tak kolem tisícitých let. Tenkrát se také tak vřeštělo: Hej-da-dy-du-dal Hoj-du-de-dy-da-dol“

„To je teda něco docela jiného,“ řekl Simpl. „Seš docela vedle.“

„Pro mne je re-bop jako scat,“ řekl jsem.

„Co tě nemá,“ řekl Simpl. „Seš docela vedle příleťku! A mimo to, to nemá žádné re-bop. To je be-bop!“

„Prosím tě, jaký je tu rozdíl,“ řekl jsem. „Re nebo be?“

„Obrovskej rozdíl,“ vysvětloval Simpl. „Re-bop je padětek, jako většina toho, co hrajou bílí muzi-

Be-bop

kanti. Be-bop je to správný, to, co hrajou černí.“

„Ty musíš do všeho zatahovat rasovou otázku,“ řekl jsem. „Dokonce i do muziky.“

„Však v ní taky je,“ minil Simpl. „Každopádně je be-bop přežitek,“ řekl jsem. „Be-bop je passé, je z módy, je pryč.“

„Možný je, že je z módy, ale ohlas tu ještě je,“ řekl Simpl. „Be-bop je černošská hudba, na to můžeš zvlášť počít.“

„Mně to připadá všechno jako absolutní nesmysl.“

„Jak to, jako nesmysl,“ rozhodl se Simpl. „Bop má moc přesnej smysl.“

„Prosím tě, jaký může mít smysl?“

„Ty teda nemáš ani páru, jak vzniklo slovo bop?“ řekl Simpl, upřímně udiven nad mou zřejmou zaostalostí.

„Ne, nevím,“ přiznal jsem, „jak tedy?“

Co jsem na světě nás jakživ na žádné koncerty netahal, a když se v rozhlase někdy vyskytla symfonie, vždy třežuju zdfimnout!“

A pak se mně taky koncert nehodil do večerní figury.

„Já nemůžu,“ plátnila jsem zoufale. „Já lidu dneška a Focentou tancovat do

MONIKA HALOVÁ

Odpoledne přišel táta a hned ve dveřích zvěštoval:

„Děvčata, večer se jde na koncert. Tak se koukejte hodit do gala, začátek je vo půl osmy.“

„Jakej koncert?“ zeptala se máma od plotny a z jejího tónu mně okra-

„Vod policajtu,“ řekl Simpl. „Co tím chceš říci — od policajtu?“

„Od toho, jak policajti tloukli černý po kokose,“ začal Simpl vysvětlovat. „Vždycky, když policajti přetáh černýho svým sladkým dřevem, řeklo sladký dřevo: BOP! BOP!... BE-BOP-MOP-BOP! A černej zatval: Aj-ou-aj! A polda dělal dá! svoje MOP! MOP! BE-BOP. Tak vznikl be-bop a z potlučených černejch šíšek přešel rovnou do trumpet a do saxofonu a do klapky, na který se hraje. A ty vykládáš, že je to nesmysl?“

„Když je to takhle, tak ne,“ řekl jsem.

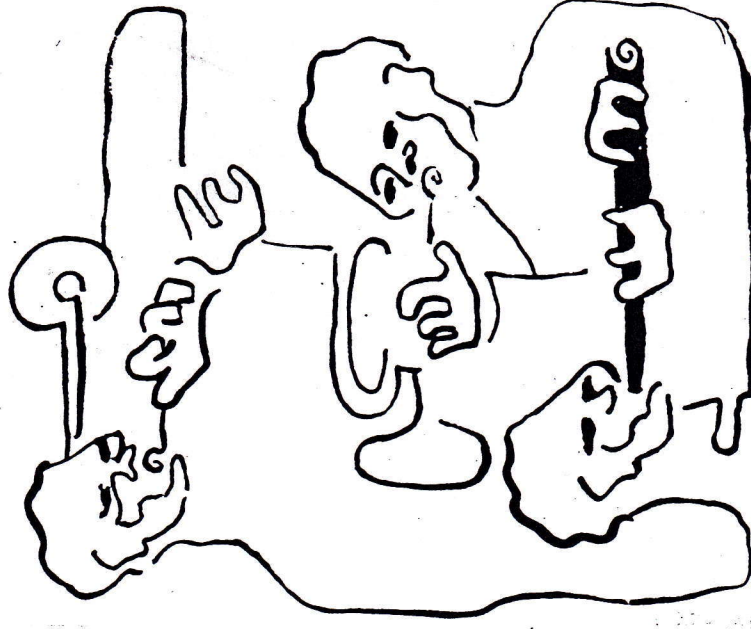
„A proto bílí neznej bop,“ řekl Simpl. „Bílej nedostane nikdy přes kokos, protože je bílej. Ale mne může každou chvíli chytit polda a dát mi jednu — třeba jen proto, že jsem barevněj. V různých koutech naší milý Ameriky mne může chytit každěj polda, jen mne zmerčí. Co se tu potloukáš, ty šupáku? Řeknu: Jdu z práce, pane strážmistře! A on: Kde pracuješ? A já musím odříkat celý rodokmen, protože jsem černej a pracuju v bílý čtvrti. A když se mu moje odpověď nebude zamlouvat — BOP! MOP! BE-BOP!... MOP! A i když mě nepřeští, stejně už mě urazil. Černej má pořád černý myšlenky.“

Bop se narodil z těch černejch myšlenek. Proto je ten pravěj bop tak šíleně, zutlivěj, posedlej — a nedokážeš ho zahrát, když nemáš

sám černý myšlenky. Lidi, který nemaj žádný trápění, nemůžou hrát be-bop — nemůžou mu vůbec rozumět! Myslíš, že be-bop je nesmysl — jako ty! Myslíš, že be-bop je jednoduše potřhlej. Nevědí, že be-bop je šíleně potřhlej ze žalu, potřhlej, divokej, zutivěj — protože někomu

tonu prohlásila, že nemám co na sebe a že taková symfonie vyřaduje, aby se jeden reprezentoval.

Táta zavřel, že mu mám bojit ukradená a že by rád věděl, kam se u nás všechny peníze podějou, k čemuž matka jedovatě podotkla, že vede dneška muž do hospodařit sám a pak je uvidí, jak

Kresba J. Haučička

„Mně rozesmutnila tvoje nevědomost,“ řekl Simpl.

„Máma nás dovědla, že se jde hromadně do Smetanky na symfonii, počtvádž Hana je holka, která je vod malička vedená ke kultuře. Na slovo symfonie položila tak tvrdej důraz, že to vypadalo, jako by byla po přešlaci spizizněná s Beethovenem. Franta schlipnul a počtvádž se máme bojit, začal tvrdit, že pro vásnou muziku náhodou je a že celý vodpoledne lítal po Praze, aby lísky do

JAK JSME ŠLI NA KONCERT

že se do žádnýho Mánesa nepujde, ale že se jde hromadně do Smetanky na symfonii, počtvádž Hana je holka, která je vod malička vedená ke kultuře. Na slovo symfonie položila tak tvrdej důraz, že to vypadalo, jako by byla po přešlaci spizizněná s Beethovenem. Franta schlipnul a počtvádž se máme bojit, začal tvrdit, že pro vásnou muziku náhodou je a že celý vodpoledne lítal po Praze, aby lísky do

vedomi,

vedomi,

vedomi,

vedomi,

by (p) výměně v před člověk PH ubezpeč nesla (podváží tmavěm Já je tou skr. z něj v gram. 1 mi bylc teprve i mu žile: ní holc Ziletkar la, to s přifezav Přes i se to v do spole ko svor: Repr. moment bony, at ísem z Frantove taky tou matce v bony ve Máma nás dovědla, že se jde hromadně do Smetanky na symfonii, počtvádž Hana je holka, která je vod malička vedená ke kultuře. Na slovo symfonie položila tak tvrdej důraz, že to vypadalo, jako by byla po přešlaci spizizněná s Beethovenem. Franta schlipnul a počtvádž se máme bojit, začal tvrdit, že pro vásnou muziku náhodou je a že celý vodpoledne lítal po Praze, aby lísky do

tek je vo půl vosmy, a jakel koncert? zepjala se máma od plouty a z jejího tónu mně okamžitě bylo jasné, že koncert je mrtvej ještě dřív, než se narodil.

Táta zaletil do koupelny, kde předstíral mrtví, a z té bezpečený vzdálenosti volal:

»No, koncert! To je srnd jasný. Lisopad je měsic koncertů a každej musí něko udělat pro svoje kulturní povznesení. Dneska hraje ve Smetanově síni jedno sovětský kvarteto, tak jsem koupil lístky.«

Máma div nepřibrala prst k cibuli, kterou srovná krájele.

»Cože? vyklela. »Já že bych měla jít na nějaký kvarteto? Dej mně, prosím tě, se všema kvartetiama pokoi. Já na kvarteta nejsem. Já snesu ještě tak něko vod podlahy, ale na opusy mně nikdo neuzije.« A rezolutně dodala. »A vůbec, já si dnes večír musím přemachnout prádlo a nalesť lák na okurky.«

Mně bylo jasné, že se táta zbláznil.

do večerní figury.

»Já nemůžu,« přistihla jsem zoufale. »Já jdu dneska s Píšnou sancevsi do Mánesa. Do Mánesa musím jít, nebo mně Franta pustí k vodě a bude mě mstít na voce!«

Máma na mě vyrazila jako šestituna se zatečky.

»Vo Frantol mně nemluv,« pravila, »vo něm já mám svoje mňeně, a že by se Franta hnal do ženění, z toho strach nemám. To víš, já do něj moc dobře vidím.«

My jsme sice s Frantou jakživ o ženění nemluvíli, ale přece jen jsem to tak nechat nemohla.

»Náhodou Franta je moc prima,« tvrdila jsem sugestivně. »A kdyby bylo takovech charakterů, jako má von, na světě vo nějaký ten tucet víc, tak by bylo hej!«

Táta se objevil v kuchyni a děl:

»Buď, holka, klidně, já jsem pamaoval s listkem i na něj.«

To mě umrtvilo!

Franta se mlsto do Mánesa ponese

Táta řekl:

»Zejtra je taky den. Dneska se jde na koncert a basz!«

Máma odpověděla:

»Cim seš stazil, tím máš mň rozum! Já nevím, že seš tak najednou zlanil!«

Táta zabíhal něko o kultuře, o listopadu a takovech vážnech větech, který normálně vůbec nebral nadřmo. Byla to hotová desetiminuova, do který máma dělala hlasy z plenu.

»Já tam unu,« vyhržovala, »svídíš, že tam unu, pontevadž jednak na takový věd nejsem a jednak jsem večera do půlnoci zavatovala ryngle. A těch do půlnoci zavatovala ryngle. A těch pentz, co to muselo síst, tolik listků! Já jsem za to mohla mít podraženy body.«

To už jsem přišla na to, že Frantu posadím vedle mámy, abych si to co nejvíce vychutnala. Franta má totiž z mámy vit, takže to bude náramně podivná. Ale nahlas jsem podle bon-

jedovatě podotkla, že vode dneška mně že hospodáři sám a pak že uvidí, jak těžké je s peněžema vyít.

»To se ví,« dodala, »když jeden vyhazuje histy peníze za lístky na koncerty, tak se potom není možný dřít, když se holka nemá do čeho vobítknout.«

Táta se otrle zepjal, kdy bude večete, a máma řekla, že se kvůli nějakmu koncertu nestará a že večete bude, až bude. Taký uvedla, že ty černý sítevice vod předložka jí budou urtit lístít, pontevadž jakliva nikam neide, a tak jsou nevychozený, a že kdyby neliovala těch histnech pentz, co táta vyhodil za lístky, že by jí nikdo nikam nedostal.

Jen jsme za stídavech jedovatelech komentářů dojednli večeti, při který táta předstíral čtení novin, aby nemusel odpovídat, přišli si se Franta v plný polní a že dobrej večír, jestli by Hanička mohla jít tančit do Mánesa. Dlouho jsem na mámě neviděla takový uspokojení, jako když mu zvětovala.

nou muziku náhodou je a že celý vod-poledne šílal po Praze, aby lístky do Smetanky sehnal. Ale když se máma od něj ootčila, dělal na mě vzteklý oči a okopával mi nohy pod stolem. Jeli-kož to bolelo, usadila jsem ho s převalbou.

»Vidíš, mámi,« pískla jsem, »ty říkáš, že Franta pro mne není partie a zatím tak kulturního manžela bych musela sbárat po Praze s lucernou v ruce.«

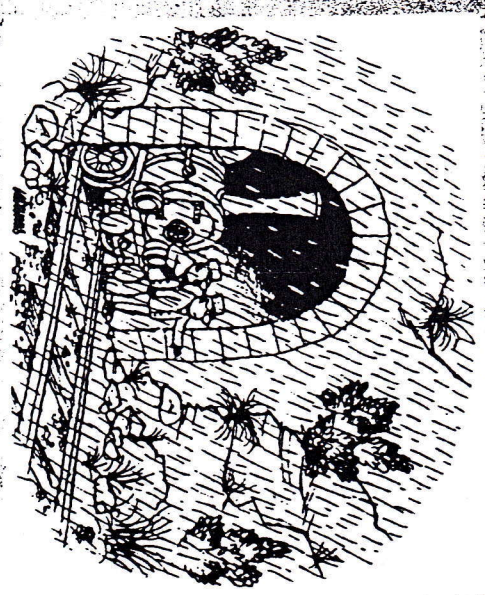
Máma zabručela něko nerozumitelného, ale Franta polknuv na přázdko a oči se mu skřípily jako damascétský šavle v historickým románě.

Táta se po nás spokojeně podíval a pontevadž viděl, že je koncert v suchu, šel se hoit.

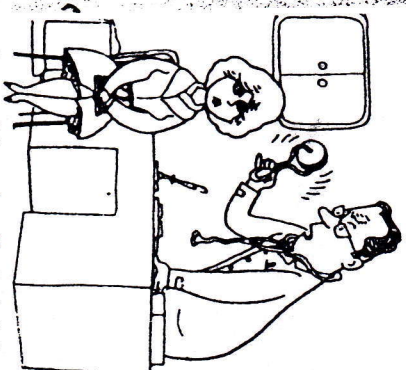
Máma řekla: »Tak pojď, dáme se do puce!« a odvlekla mne do ložnice. Frantu jsme nechali za kuchyňským stolem jeho pochumernejm myšlenkám. Pontevadž jsem si ale myslala, že by se Frantovi z připravovanech kulturních orgii mohlo udělat nanke a moh-

Adonris.

Ze sovětského, německého a francouzského humoru.

»Líbují, stěho, ale tohle je jediný, co pro vás mohu udělat!«

Playboy magazine, 1957, 22, 33

MOJÍ MAMKA

Ano, jede, a veze s sebou vyprávění o tvých kamarádech za hranicemi. Vyznívá ti pozdravy polských, německých a čínských pionýrů. Ziji družně, vesele a spokojeně ve své vlasti. Má však s sebou i neradosné zprávy: jsou země, kde děti víc než bezstarostný smích znají bídu a hlad. Vzpomeň si i na ně, až se sejdete ve škole pod vyzdobenou jedličkou!

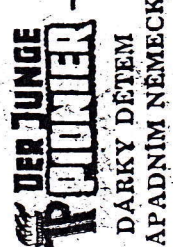
中國少年報 SESTNACT NOVÝCH MOTYK

Pionýři a žáci druhé střední školy okresu Čaj-ningu v provincii Če-ťianu začali podél cest, říček, vsude, kam se dalo, vysazovat slunečnic. Slunečnice pěkně vyrůstaly a záci o ně s láskou pečovali. Jakmile jen trochu povrostly, neustále je pozorovali. Když se jim zdálo, že slunečnice mají málo vláhy, pilně je zalévali. Když však hodně přišlo, tu opět vysušovali okolní půdu. Často rostlinky okopávali, ryli, pleli. Některé slunečnice dosáhly takové výšky, že byly větší než člověk. Když žáci pozorovali výhledy své činnosti, ze srdce se radovali. Když slunečnice dozrály, žáci je sklídili. Měchy odřoukali prázdná semínka a ostatní sušili na slunci. Některá si sušili na semeno a ostatní prodali družstvu.

Hned za několik dní si koupili šestnáct nových motyk, které uskladnili do sklepa. Když do sklepa zavítali hosté, s radostí jim vyprávěli: „Pohlíďte na naše nové motyky — opatřili jsme si je z výnosu za slunečnice! Nyní nám motyky budou sloužit k okopávání řepky.“

FENG

DARKY DĚTEM
V ZAPADNÍM NĚMECKU

Obrázek z Itálie

Táta spravuje za pár šestáků na ulici boby a děti mu pomáhají — roznášejí hotovou práci a žebrají na kolemjďoucích. Náš obrázek je z Neapole, ale žebrající a hladové děti bychom mohli potkat v ulicích všech italských měst.

Konec malého prodavače

V jednom americkém vojenském baráku v Mnichově bylo nalezeno tělo třináctiletého chlapce. Policie zjistila, že jde o Wilhelma Siebera. Mrtvolka byla zohavena řeznými ranami žiletkou a měla stopy po ranách pěstí.

Kdo to byl Wilhelm Sieber? Přicházel do amerického vojenského tábora pravidelně. Dostával od amerických vojáků cigarety a jiné výrobky, které prodával. Peníze odváděl vojákům. V Mnichově to není nic divného, že mají chlapci prodávat věci od amerických vojáků.

Wilhelm Sieber byl sirotek. Otec i matka zahynuli ve válce. Malý Wilhelm žil se svou patnáctiletou sestrou a dvěma malými bratříčky. Byl jakkousi oporou rodiny. Pomáhal svými černými obchody shánět obživu.

Policie zjistila, že voják, který světoval Wilhelmovi zboží do prodeje, měl podezření, že si chlapec ponechává pro sebe z obchodu víc, než bylo dohodnuto. Proto ho zavraždil. Americké velení se zatím k vyšetřování chová velmi zdrženlivě.

(Podle časopisu L'Unità, Miláno)

Veliké zklamání

LANGSTON HUGHES

Zavřením obchodů a Arcie chtěla koupit alespoň pár laciných rukavic a nějakou hračku. Doufala, že ještě přijdou k nějakému velešnickovi, kde bude moci nakoupit levně.

„Podívej se,“ řekl náhle Joe a ukázoval na věci ve výkladní skříni.

Jak tepla a krásná byla světla v krámcích a barevné reklamy na ulici! Stálo to Arcii víc než jeden dolar, ale koupila nyní alespoň rukavice a sáček bombonů za 49 centů. Při cestě k velešnickovi procházeli kolem kina. Joe chtěl dovnitř, ale Arcie ho pevně uchopila.

tolik věci ve výkladních skříních! Počítal kousek a potom ještě kousek a ještě kousek, až najednou stál před kinem. Joe stál a nahlížel skleněným dveřmi do chodby kina a nemohl se všeho toho testu nasytit. Uvnitř, uprostřed záhlí přeřázený vánoční strom. Kolem vysokého muže v červeném pláští stála skupina dětí a dospělých, vřelí chňali byli samozřejmě bílí.

„Kdo to jenom je? Ale to je přece...“
Oči Joeho byly jako na stopkách. Byl to děda Mráz, který přijel do města. To už nemohl malý Joe vydržet, otevřel skleněné dveře a prodíral se zástupem až do nádavy, abys mohl dědu Mráze lépe pro-

Tramvaj projíždí Kolínkem třídou v Dusseldorfu. Je to zářivě osvětlená obchodní třída. Jak limitě však působí polehlá na tmavou, situáční budova starého bankovního domu v něm osmdesát let. I třeba Edith tu bydlí se svým rodičem a mladší sestřičkou. Vzduch v bankovní čestný vzduch a světlé Děti nemají místo, kde by si hrály.

Tak žije mnoho západoněmeckých dětí. Jejich rodiče nemají dosti peněz na nájemné. Vánoce jsou smutné a chudé. Děti obdivují krásně osvětlených výkladů obchodu, obdivují se hračkám a pohovkám. Doma je však třeba hlad a zima. Největší plonýři se rozhodli, že svým západoněmeckým kamarádům pomohou. Napsali všem plonýřům tento dopis:

Mili plonýři!

Byli jsme letos o předvánočních s mnoha západoněmeckými dětmi v letních táborech. Vypovídali nám o tom, jak jsou jejich rodiče chudí, jakou mají bydli. Nizká mzda nestáčí ani na ty nejnepříjemnější věci. Proto chceme svým kamarádům v západním Německu připravit vánoční dárky. Prozatím máme, že naše děťátka připraví celé oblečení: boty, punčochy, šaty, kabát. Chlapci zase chystají hruškové divadlo. Věříme, že nám všichni pomůžete. Chceme, aby naši západoněmečtí přátelé měli pěkné zimní předvánoční. Připravte jim také dárky! Můžete to být hračky i oblečení. Sami vše nejdříve, z jakých dárků máte vůli největší radost.

Plonýři a začí 19. školou
v Berlíně-Oberschönweide

Swiat Mlodych

LESNÍ PŘÍTELE

Nedávno jsme byli na vycházce v lese. Viděli jsme tam množství různých zvířat. Vraceci jsme se již domů — a tu na cestě ležel zajíček. Jednu nohu měl pochovanou. Vzáhl jsme ho s sebou. Doma jsem mu obvázála nohu a dala napít mléka. Dnes již má nohu zdravou.

Rozhodla jsem se, že zajíčka pustím zpět do lesa. Ale on srovnal a stočil, nehybně se s mlékem. Pořád jen skákal za mnou. Co s ním? Vzala jsem ho tedy zpět domů a pustila na zahrádku. Tam běhá celý den. Zdá se, že se mu daří u mne dobře.

HELENA BIRLAŠOVA,
Urbánovce, okres Fšacyna

svetu snápe. Jestli ruky zaady neměli. A Joemu bylo teprve pět let. Zatím co uklízela kuchyni, Arceie přemýšlela, kolik může dnes večer vydat na hračky. Dostane za ty den sedm dolarů. Cvičí dá za pokoj a za to, že se domáci trochu starala o Joeho, když odešla do práce. S dítětem to není tak jednoduché.

Bylo již sedm hodin. Kdy se její bilie panstvo konečně vrátí? Věděli přece, že si Arceie chtěla vyjit, než budou obrovití zavřeny. Kdyby to trvalo ještě déle, neměla by již čas Joemu něco koupit. "Taková bezohlednost," myšlela si Arceie, "kdybych už alespoň měla svoje peníze, postavlala bych jim večeři a ša. Tydenní mzdou však ještě nedostala. Měla ji být tenkrát vyplacena později, jak ji pani sblila. Neklidně pobíhala Arceie v kuchyni sem i tam, když konečně zaslouchla zaskřípění brzd auta před domem. Dveře se rozletěly, dětské hlasy a smích zaplnily chodbu. Bílé panstvo se vrátilo.

Cerná služebná vyběhla, aby pomohla pani z pláště. "To jsou ale bláznivé vánoce," šibetalo jedno z dětí. "Čertovskyy tam sněží a máma někoho téměř přejela. Pro snih není na krok vidět. To je skvělé!"

"Večere je hotova," pravila Arceie. A zatím co panstvo odešlo do jídelny, přemýšlela, jak se dostane v tomto počasí ve svých špatných botách domů. Když umyla nádobí, po prvním chodu, přišla k ní pani: "Arceie, lituji, ale mohu vám dát dnes jen pět dolarů. Musela jsem koupit tolik dáreků, děti mě úplně vyčerpały z peněz.

"Chtěla bych sedm," odpověděla Arceie, "protože je potřebuji."

"Nu dobrá, já ale sedm nemám nyní po ruce," povídala pani, "protože jsem nevěděla, že budete chtít všechny. Můžete však už jít, chtěla jste přece něco koupit svému malému."

Arceie se rychle oblékla a spěchala směrem domů, aby už byla u svého malého Joeho. Chtěla, aby viděl alespoň stromčeky ve výkladních skříních, když už sám žádný mít nebude. Rychle chlapec oblékla na vyšší na ulici.

"Děda Mráz má být dnes ve městě," povídal Joe, schovávaje ruce do kapses svého obnošeného kabátku. "Moc rád bych ho viděl!"

"Nic jsem o tom neslyšela," odpověděla máma, "však uvidíme!"

Hlavní třída svítila modrým a červeným světlem. Před radnici stál velký vánoční strom. Nebyly však na něm žádné dárky, jen světla.

Joe nechtěl přestat: "Mámo, já bych rád..."

Máma však v chůzi neustávala. Bylo téměř deset hodin, krátce před

centu. Při cestě k vešnictví procházeli kolem kina. Joe chtěl dovnitř, ale Arceie ho pevně uchopila.

"To přece nejde, dítě, nejsme v Baltimoru, kde jsou kina také pro cenné. V takovém malém městě, jako je toto, nás dovnitř nepustí. Pojd', jdeme dál!"

"Skoda," řekl jen malý Joe.

Ve vešnictví bylo plno kupujících.

"Zůstaň venku," povídala Arceie Joemu, "a počkej na mne!"

Věděla, že v přeplněném krámně by nemohla na malého dávat pozor, a kromě toho nemusí vidět, co pro něho kupuje. Vánoce mají přece přinést překvapení.

Tak tedy stál malý Joe venku, na ulici, ve světle reklam a ve sněhu.

Ano, vánoce byly přece krásné. Všude samé ozdoby a lípylivé hvězdy. Děda Mráz sá měl odněkud přijít, rozdávat dárky. Všichni lidé na ulici nosili balíčky, dějí se šťastně usmívaly. Cekání Joeho brzy unavilo. Vzdát bylo

děda Mráz, který přijel do města. To už nemohl malý Joe vydržet, otevřel skříně, né dveře a prodral se zástupem až dopředu, aby si mohl děku Mráze Jape předhlédnout. Děda Mráz rozdával právě dětem dárky, hračky a sladkosti. Za ním na hoře na vánočním stromku byl velký nápis: Joe však neuměl číst. Řekl, kteří dovedli, napis tikati. Všem dětem přejeme radostné vánoce. Všude na choobě visely listy, přilít se svým dětem k našemu stromku! Děda Mráz byl obklepen houpačami koni, trubkami aulky. Ale tyto dárky dnes nerozdával. Pro děd měl přece peníze jenom levné hračky. Ale i ty se joemu líbily. Tolik si přal dostat některou z nich. Přitáhovaly ho a tak se pomalu prodral až k děloví Mrázovi. Stál už v první řadě, před vousatým dědečkem. A zde jej urádel děda Mráz. Nějak se podívně usmál — právě tak, jako všichni ostatní, když si povstánil černoého chlapec v kintě pro bílé. Nejednou se děda Mráz sklonil, vyřhl ze své torny velkou modrou febiaku a zatolil ji Joemu před nose. Všichni kolem se smáli. Jen Joe se nsmál. Polekané uskočil a se strachem utíkal ven z přijemné teple místnosti. Celý se třásl zimou i strachem — utíkal s plícem po ulici. Křičel a hledal mámu. Nikdy by si nebyl pomyslil, že děda Mráz strádá děti a, pak se jim vysmívá.

Pobíhal po ulici, naboru i dojí, nemohl najít ani vešnictví, ani mámu. Všude bylo plno lidí, kteří chodili jako bílé pítraky v bílých vlóckách sněhu. Ineptičel, rky svět. Konečně narazil na mámu, která už hledala v davu lidí. Zadržela jim, až se mu rozklepaly zuby.

"Proč jsi neustál tam, kam jsem tě postavila?" volala. "Myslíš, že je to pro mne zábava běhat v noci po ulici a hledat te, zrovna teď, když jsem tak unavená?"

Když se pak trochu uklidnila, nerydřel již Joe a postěžoval si: "Děda Mráz mi vše nedaroval." Fikal smutně a s očima plnými slz. "Dělal jenom velkyy rámus a pak jsem utekl."

"Dobře ti tak!" odpověděla Arceie, brodic se těžce vysokou pokryvkou sněhu. "Neměl jsi co dělat v kině."

"Ale když jsem viděl za sklem dědu Mráze," šepal Joe, "tak jsem šel za ním."

"Jsi tu ale hlupáček!" vysvětlovala mu matka. "Kdyby to byl opravdu děda Mráz, nebyl by ti to udelal. Vzdát jsem ti Hkala, že je to kino pro bílé a to byl také jenom starý bílý člověk."

"Jaká škoda!"

Kresba V. Poljšky

"I do," said Simple, "when she insists on going some place I can't afford. Why can't they have a formal without all this rigmorole? I had rather die than put on a stud-buttoned shirt. And I do not understand why it takes a formal for Joyce to wear a dress cut so low everybody can see almost as much of her as I could if I was married to her."

"Maybe that is why folks like formals," I said, "because women reveal their hidden charms."

"Such charms should be reserved for husbands."

"You're as old-fashioned as a Sultan. In Turkey in the old days Sultans made their wives put on veils when they went out, and wrap up from top to toe."

"Here," said Simple, "women take off practically everything when they go out. Joyce is liable to catch her death of cold unless I buy her a *great big* corsage to cover up her chest. How many dozen orchids do you reckon you get for Ten Dollars?"

"About one," I said. "Not one dozen, but *one orchid*."

"I am going to get her carnations," said Simple.

"If you do, Joyce will never speak to you again. An orchid is *the* flower for a formal."

"Are orchids made of gold?"

"Of course not."

"Neither am I," said Simple.

15. SCIENCE SAYS IT'S A LIE

When I met him again, "It were wonderful," he said. "Soft lights, pretty womens, and a jam-up band. I really enjoyed my fool self. So did Joyce. And she looked like a dreamboat, jack! Brownskin, all in white, floating like a cloud. Like a sail in the sunset, like the Queen of Sheba, like Josephine Baker! She were righteous! From the minute we hit the floor, folks started making admiration over Joyce. And everything was going fine at the formal until Jimbo—who's gotten kind of famous lately as a jazz piano-player—brought his wife up to our box to introduce her to the ladies."

"What happened then?"

"The ladies friz up," said Simple.

"Why?"

"Jimbo's wife is white."

"That's right," I said, "he did marry a white girl, didn't he? I haven't run into him since he got married."

"Dorothea is not only white, *she is pretty*," said Simple. "There is nothing a colored woman hates more than to see a colored man married to a *pretty* white woman. If she's some old beat-up strumpet, they don't care much. But Jimbo's wife is a nice girl. So when he come up to our box with Dorothea, the womens just friz up, Joyce included."

"That was not very polite," I said.

"Of course it were not," said Simple, draining his beer. "It were right embarrassing. Besides, I wanted to ask Jimbo's

wife for a dance, but I did not dare after I saw that no-you-don't look in Joyce's eyes.

"I just said, 'Excuse me, folks, I have got to go to the MEN'S ROOM.'

"When I come back Jimboy and his wife was gone, and Joyce and her women friends was talking like mad about them.

"That little old white Southern hussy, they says—because Jimboy's wife is from Arkansas. 'The idea of her coming up here to Harlem and marrying a Negro! Why d. dn't she marry one of her own?'

"'Why didn't he marry one of his own?' another one says. Man, they carried on just like Bilbo."

"It's too bad we have prejudices, too," I said.

"Too bad," nodded Simple. "But Jimboy's son is going to be a smart child. He is about six months old now, and he started to teaching his mama before he was born."

"What do you mean, started teaching his mama before he was born?'

"Ain't you heard that story about how Jimboy's son was born? Where have you been lately? That child refused to be born in Arkansas."

"Quit kidding," I said.

"I am not kidding," declared Simple. "What I am telling you is true. That baby knows a colored man married to a white woman is against the law in Dixie. Last fall Jimboy's wife wanted to be with her mother and the rest of her white folks when her first child was born. So she vent down to Arkansas. Jimboy could not go because he were working. He knew if he gave up his job, he's liable not to get another one soon.

"So when her time were about come, Dorothea was put on the train by her colored husband and went on home—home

being where mama is in Dixie. Me, myself, I would not marry a woman who thought home was where mama is. When a woman marries a man, like the Bible says, she should cleave unto him—not run looking for mama when his off-spring is due. My wife would stay with me."

"A lot of help you would be in childbirth," I said.

"There's a Medical Center with nurses, not midwives," said Simple. "But Jimboy does not have much influence over his wife, I reckon. Being blonde, I expect he is scared of her. So she left the free North and went back South to birth her child—her family being liberals, so she told her husband. She regretted it, likewise Jimboy. While he were waiting for the great event, looking each and every day for a telegram, 'It's a boy,' else 'A girl,' Jimboy grew twenty-two gray hairs, missed three nights at the club, lost his touch on the piano, and had heartburn."

"What happened?'

"A new page in history," said Simple, "which science would say was a lie."

"Don't keep me in suspense," I demanded. "Did his wife have the child or not?'

"Dorothea had the child, but not in Arkansas. When she got there, it were time. But nothing happened. One week went by, two weeks, three, an extra month—almost two."

"Then what?'

"Another month. By that time it were too long. Dorothea got worried herself. Jimboy in Harlem got gray-headed. He wired his wife in Arkansas to go to the hospital anyhow. It was way overdue. So she went—which is the story. When that white girl got in the hospital, naturally a white doctor proceeded to examine her. He had a thing with earphones they press on the belly of the mother-to-be to listen for the unborn child's heartbeats. Well, sir, the doctor pressed them

earphones on Jimboy's wife—but what that doctor heard was not heartbeats at all. He heard Jimboy's unborn baby singing the blues in a real strong voice just like Sugar Chile Robinson. That brownskin baby was singing real loud:

I won't be born down here!

No, sir, I won't be born down here!

If you want to know

What it's all about—

As long as South is South,

I won't come out!

I won't be born down here!"

"That is really a tall tale," I said.

"Ask Jimboy if it ain't so," said Simple. "Do:othea had to come on back to New York to have her baby. Their child were born in Harlem Hospital where he had no fear."

16. JOYCE OBJECTS

"That Joyce is still talking about the nerve of Jimboy introducing his white wife to her friends at the formal," said Simple, calling for another beer. "When I went by the house tonight, Joyce and her old landlady was still lov-rating Jimboy. Besides, they had just read in the *Afro-American* where another famous Negro had married a white woman. These colored papers can really upset you, if you are colored. One week it's lynchings. Next week it's race riots. Another time you can't vote in South Carolina. Or you can't eat some place else. Or you can't rent a house here.

"But now it ain't what you *can't* do that's got Joyce upset. It's what you *can* do—leastwise up North—and that is marry white. Joyce is almost as upset as Talmadge or Rankin would be about intermarriage. In fact, she is mad. Joyce says she don't see why a colored woman is not good enough for any of our colored big shots. Why should so many band leaders, race leaders, prize fighters, and musicians marry white, Joyce wants to know. She declares it ain't right. According to her, white women are out to wreck and ruin the Negro race."

"I have always considered marriage a private matter," I said, "so I cannot agree with Joyce."

"That is what I would say, too," said Simple, "if I dared to say anything. But I eat Joyce's food almost every night, so I daresn't open my mouth. Intermarriage is a sore subject with Joyce. And her big old landlady backs her up on it. Both of them says when a colored man is in public life, he *belongs* to the public. He has got no business letting the race down by marrying a white woman. Besides, Joyce says, too many big Negroes with good incomes are up and marrying white—and she never reads about no white woman marrying a *poor* Negro. Since Jimboy makes a good salary playing the piano, according to Joyce, women like his wife are just taking money away from the race."

"Joyce has love and economics slightly mixed up."

"Um-m-m!" said Simple. "But I dare not dispute her, riled as she is about my divorce anyhow."

"Her big old fat landlady egged her on by saying, 'Honey, you is right! Them womens is out to *ruin* the black race, financially and every which a way. You just wait until another Scottsboro Case comes up. Them white womens will say to their colored husbands, *Don't you-all go to the defense of them boys, daddy. How do you know but what them Negroes*

"You would not only take your roomers' rent, but you also would drink up their refreshments. For shame!"
 "For shame, nothing," said Simple, "for fun."

12. BOP

Somebody upstairs in Simple's house had the combination turned up loud with an old Dizzy Gillespie record spinning like mad filling the Sabbath with Bop as I passed.

"Set down here on the stoop with me and listen to the music," said Simple.

"I've heard your landlady doesn't like tenants sitting on her stoop," I said.

"Pay it no mind," said Simple. "Ool-ya-koo," he sang. "Hey Ba-Ba-Re-Bop! Be-Bop! Mop!"

"All that nonsense singing reminds me of Cal Calloway back in the old *scat* days," I said, "around 1930 when he was chanting, 'Hi-de-hie-de-ho! Hee-de-hee-de-hee!'"

"Not at all," said Simple, "absolutely not at all."

"Re-Bop certainly sounds like scat to me," I insisted.

"No," said Simple, "Daddy-o, you are wrong. Besides, it was not *Re-Bop*. It is *Be-Bop*."

"What's the difference," I asked, "between *Re-Bop*?"

"A lot," said Simple. *Re-Bop* was an imitation like most of the white boys play. *Be-Bop* is the real thing like the colored boys play."

"You bring race into everything," I said, "even music."

"It is in everything," said Simple.

"Anyway, *Be-Bop* is passé, gone, finished."

"It may be gone, but its riffs remain behind," said Simple. "Be-Bop music was certainly colored folks' music—which is why white folks found it so hard to imitate. But there are some few white boys that latched onto it right well. And no wonder, because they sat and listened to Dizzy, Thelonius, Tad Dameron, Charlie Parker, also Mary Lou, all night long every time they got a chance, and bought their records by the dozens to copy their riffs. The ones that sing tried to make up new Be-Bop words, but them white folks don't know what they are singing about, even yet."

"It all sounds like pure nonsense syllables to me."

"Nonsense, nothing!" cried Simple. "Bop makes plenty of sense."

"What kind of sense?"

"You must not know where Bop comes from," said Simple, astonished at my ignorance.

"I do not know," I said. "Where?"

"From the police," said Simple.

"What do you mean, from the police?"

"From the police beating Negroes' heads," said Simple.

"Every time a cop hits a Negro with his billy club, that old club says, 'BOP! BOP! . . . BE-BOP! . . . MOP! . . . BOP!'"

"That Negro hollers, 'Oooool-ya-kool! Ou-o-o!'"

"Old Cop just keeps on, 'MOP! MOP! . . . BE-BOP! . . . MOP!' That's where Be-Bop came from, beaten right out of some Negro's head into them horns and saxophones and piano keys that plays it. Do you call that nonsense?"

"If it's true, I do not," I said.

"That's why so many white folks don't dig Bop," said Simple. "White folks do not get their heads beat *just for being white*. But me—a cop is liable to grab me almost any time and beat my head—*just* for being colored."

"In some parts of this American country as soon as the

polices see me, they say, 'Boy, what are you doing in this neighborhood?'

"I say, 'Coming from work, sir.'

"They say, 'Where do you work?'

"Then I have to go into my whole pedigree because I am a black man in a white neighborhood. And if my answers do not satisfy them, BOP! MOP! . . . BE-BOP! . . . MOP! If they do not hit me, they have already hurt my soul. A *dark man shall see dark days*. Bop comes out of them dark days. That's why real Bop is mad, wild, frantic, crazy—and not to be dug unless you've seen dark days, too. Folks who a n't suffered much cannot play Bop, neither appreciate it. They think Bop is nonsense—like you. They think it's just *crazy* crazy. They do not know Bop is also MAD crazy, SAD crazy, FLANTIG WILD crazy—beat out of somebody's head! That's what Bop is. Them young colored kids who started it, they know what Bop is."

"Your explanation depresses me," I said.

"Your nonsense depresses me," said Simple.

13. A HAT IS A WOMAN

"A hat is a woman—and a woman is a hat," said Simple when I ran into him late one evening toward the end of the week in Paddy's. It was evident he and Joyce had made up. Simple, it seemed, had just come from her house and was grinning from ear to ear.

"Old man, it's O.K. When I phoned her tonight, she gave in and told me to come over. 'It's Lent,' Joyce said on the

phone, and I do not want to harbor nothing in my heart against nobody when I go to church Easter, not even you. Besides, I got something to show you, Jess.' Naturally, I was curious, so I rung seven."

"What did she have to show you?"

"A couple of freakish hats. Womens is so crazy about hats they ought to be born with one on. Joyce has just got *two* hats for Easter. She couldn't make up her mind which hat she liked best, so she got two. Now she can't make up her mind which one to wear Easter Sunday. So she just puts one hat on—and looks at herself. Then she puts the other one on—and looks at herself. It's a wonder she ain't wore her mirror out looking in it."

"Which one of the two do you like?"

"Neither one," said Simple. "But I do not count when it comes to hats. I dare not express my opinion."

"What are the hats like?"

"One's little and small with a dagger-feather in it. The other one's big and round, the top all flowers. Both of them are supposed to set down over one ear—which makes Joyce look like she is drunk. I wished I had a drink because I were cold stone sober when she put on that first hat, and I were mighty near asleep when she got through trying on the second."

"Joyce says, 'Baby, ain't you got no interest in my new millinery? You would not want me walking in the Easter parade looking like Mother Goose, would you?'

"'I dead sure would not,' I replied. 'On the other hand, I don't want you to look like Lady Jackass, either.'

"'You talk right simple,' Joyce said. 'If you do not like the hats this season when they range all the way from one style to another, you are just hard to please. If we go to that tea at the Theresa Hotel, I want to look my best.'